

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobkyně: **Orth – Traum spol. s r.o.**
sídlem Horní 1068, 744 01 Frenštát pod Radhoštěm
zastoupené advokátem Mgr. Radomilem Kožuským
sídlem Sokolovská 68/105, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2023, č. j. 8112-4/2023-900000-314

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl její odvolání proti předchozímu rozhodnutí Celního úřadu pro Zlínský kraj ze dne 7. 10. 2022, č. j. 53260-6/2022-640000-11, jenž bylo vydáno ve věci vyměření cla a daně z přidané hodnoty vzniklých podle čl. 102 odst. 3, 79, odst. 3, písm. c) a čl. 84 Nařízení Evropského

parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. 10. 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie ve znění platném a účinném do 12. 12. 2020 (dále jen „celní kodex“) v souvislosti s dovozem zboží – osobního automobilu značky BMW 330d x DRIV (A8), VIN kód: X. Rozhodnutím celního úřadu byla určena celní hodnota zboží ve výši 302 492 Kč a dalším výrokem bylo žalobkyni podle čl. 104 a 105 odst. 3 celního kodexu vyměřeno clo ve výši 30 250 Kč a daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) ve výši 69 877 Kč; napadené rozhodnutí bylo zároveň potvrzeno.

2. Žalobkyně namítá, že v dané věci nebyly splněny podmínky pro vyměření cla ve smyslu čl. 79 odst. 3, písm. c) celního kodexu, neboť nevěděla a vědět nemohla, že u předmětného zboží – osobního automobilu značky BMW nebyla splněna povinnost podle celních předpisů. Žalobkyně byla v pozici kupujícího, automobil koupila na území České republiky od S. Š., přičemž od něj obdržela čestné prohlášení, kde je mimo jiné uvedeno, že vozidlo není zatíženo žádnými závazky vůči třetím osobám, včetně celního dluhu. Panem Š. bylo žalobkyni dále sděleno, že on sám vozidlo zakoupil již na území České republiky od R. Š., který ho dovezl z ciziny. Žalobkyně tak byla v dobré víře, že veškeré povinnosti související s dovozem vozidla byly splněny.
3. Žalobkyně dále namítala k vyměření dani z přidané hodnoty, že v platebním výměru zcela absentuje jakékoliv odůvodnění jejího vyměření. Definice celního dluhu podle celního kodexu v sobě DPH ani jinou daň nezahrnuje. Žalobkyně není osobou povinnou DPH zaplatit. Žalobkyně dále namítala, že správní orgány nerespektovaly zásadu zákazu dvojího zdanění. Podle žalobkyni dostupných informací celní úřad vyměřil R. Š. dovozní clo a DPH na totožné zboží, jak to učinil u žalobkyně a u pana S. Š.; R. Š. tyto povinnosti minimálně částečně hradil. Zásada zákazu dvojího zdanění dopadá nejenom na proces vyměření daňové povinnosti, ale i na procesy vymáhací. Dále žalobkyně namítala, že ve vztahu k předmětnému vozidlu mělo být vedeno jedno řízení se všemi dlužníky s ohledem na případné uplatnění regresních nároků mezi nimi a na zásadu zákazu dvojího zdanění. Přinejmenším měl být ke spisu žalobkyně připojen i spis vedený ve věci vyměření cla a daně R. Š. Žalobkyně dále poukázala na okolnosti týkající se netransparentního způsobu alokace splátek R. Š.

II. Vyjádření žalované k žalobě

4. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný poukázal na vypořádání obdobné argumentace žalobkyně v rámci správního řízení a dále doplnil argumentaci ke všem uplatněným žalobními body.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. V dané věci je mezi účastníky řízení především sporné, zda je žalobkyně dlužníkem ve smyslu ust. čl. 79 odst. 3, písm. c) celního kodexu, podle něhož platí, že v případech stanovených v odst. 1, písm. a) a b) (kde je uvedeno, že u zboží podléhajícího dovoznímu clu vzniká celní dluh při dovozu nesplněním: a) některé z povinností stanovených v celních předpisech pro vstup zboží, které není zbožím Unie, na celním území Unie, pro jeho odnětí k celnímu dohledu nebo pro pohyb, zušlechtnění, uskladnění, dočasné uskladnění, dočasné použití zboží nebo nakládání s tímto zbožím na tomto území; b) některé z povinností

stanovených v celních předpisech upravujících konečné užití zboží na celním území Unie) je dlužníkem každá osoba, která získala nebo držela dotyčné zboží a v okamžiku získání nebo přijetí zboží si byla nebo měla být vědoma, že nebyla splněna povinnost podle celních předpisů.

6. Z obsahu správního spisu vyplývají (mezi účastníky řízení nesporné) tyto skutečnosti. Generálním ředitelstvím cel bylo Celnímu úřadu pro Zlínský kraj (v souvislosti s předchozí písemností Celního úřadu pro Zlínský kraj, zaslanou Generálnímu ředitelství cel přípisem ze dne 27. 8. 2019) sdělena listinou ze dne 11. 12. 2020 informace z Europolu ohledně vývozu 36 ks vozidel ze Švýcarska vyvezených fyzickou osobou bez celních prohlášení. Mimo jiné se jednalo o předmětné vozidlo značky BMW. Bylo zjištěno, že tato vozidla nebyla v České republice propuštěna do režimu volného oběhu a jedná se o dovoz automobilů do ČR v rozporu s celními předpisy. Listinou ze dne 16. 6. 2022, č. j. 53260-2/2022-640000-11 (Sdělení k uplatnění práva na slyšení) sdělil Celní úřad pro Zlínský kraj žalobkyni důvody, na jejichž základě hodlá přijmout rozhodnutí, jímž bude dlužník nepříznivě dotčen a žalobkyni byla stanovena lhůta pro vyjádření názoru. V listině je mimo jiné uvedeno, že celní úřad prověřoval podezření, že při dovozu vozidel ze Švýcarska v letech 2017–2022, u něhož došlo k obcházení celních procedur stanovených pro vstup zboží na celní území Unie ve smyslu čl. 127 a násl. a 139 celního kodexu pro propuštění zboží do příslušného režimu a s tím souvisejícího obcházení povinnosti uhradit částku dovozního cla. Ze zjištění švýcarských celních orgánů vyplynulo, že ve Švýcarsku je možnost registrovat vozidlo jen pro vývozní účely, přičemž v takovém případě je vydána převozní značka na krátkou dobu, během níž musí být vozidlo ze země vyvezeno. Na značce je uveden kód 186 - určeno pro export. Fyzická osoba může Švýcarsko opustit s takovým vozidlem bez celních formalit. V seznamu zaslaném švýcarskými orgány je mimo jiné uvedeno předmětné vozidlo, přičemž podle zjištění celního úřadu bylo zaregistrováno k provozu na pozemních komunikacích v České republice dne 17. 3. 2020. Neexistují přitom žádné informace o tom, že by zboží bylo předloženo k celnímu řízení jak při jeho vstupu na celní území Unie, tak na území České republiky a neexistují žádné informace, že by zboží bylo propuštěno celními orgány do režimu volného oběhu. Jedná se tedy o zboží odňaté celnímu dohledu, přičemž ve smyslu ust. čl. 79 odst. 1, písm. a) celního kodexu tak vznikl celní dluh a dlužníkem je osoba uvedená v čl. 79 odst. 3, písm. c) celního kodexu (shora citováno). Podle důkazů, které má celní úřad k dispozici, je takovou osobou žalobkyně. Tato byla informována, že jí bude vyměřen celní dluh; konkrétně clo ve výši 30 250 Kč a DPH ve výši 69 877 Kč podle ust. § 23 odst. 1, písm. d) zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „ZDPH“) za použití ust. § 139 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb. daňového řádu ve výši 69 877 Kč. Žalobkyně k uvedenému sdělení podala dne 15. 7. 2022 vyjádření, v němž namítala, že si nebyla vědoma nesplnění povinností podle celních předpisů, přičemž přiložila čestné prohlášení S. Š. ze dne 14. 7. 2022. Prvostupňový správní orgán poté, dne 7. 10. 2022 vydal platební výměr (viz odst. 1 odůvodnění tohoto rozsudku), žalobkyně jej napadla odvoláním, v němž uplatnila většinu námitek, jež jsou námitkami žalobními. Žalovaný uvedené námitky neshledal důvodnými, proto vydal dne 27. 4. 2023 žalobou napadené rozhodnutí. Jím odvolání zamítl a napadený platební výměr potvrdil.
7. K první žalobní námitce týkající se nesplnění podmínky ve smyslu čl. 79 odst. 3, písm. c) celního kodexu uvádí soud následující. Jak z jeho znění vyplývá (odst. 5 shora), je dlužníkem celního dluhu při dovozu každá osoba, která získala nebo držela dotyčné zboží a v okamžiku získání nebo přijetí zboží si byla nebo měla být vědoma, že nebyla splněna povinnost podle

celních předpisů. Mezi účastníky řízení není sporné, že při dovozu předmětného zboží ze Švýcarska vznikl celní dluh; žalobkyně však namítá, že není celním dlužníkem ve smyslu čl. 79 odst. 3, písm. c) celního kodexu, neboť si nebyla a ani nemohla být vědoma, že nebyla splněna povinnost podle celních předpisů při dovozu zboží.

8. Žalobkyně konkrétně (jak v rámci správního řízení, tak v řízení před krajským soudem) namítá, že automobil dovezl ze Švýcarska na území České republiky R. Š., ten jej prodal S. Š., jenž jej následně prodal žalobkyni. Při koupi vozidla byla ujištěna prodávajícím, že vozidlo je prodáváno bez jakýchkoliv zatížení či závazků vůči třetím osobám, včetně celního dluhu a že bylo předloženo k celnímu řízení. Tuto skutečnost žalobkyně dokládala čestným prohlášením S. Š. ze dne 14. 7. 2022, v němž je uvedeno, že jmenovaný zakoupil předmětné vozidlo na území České republiky, následně jej prodal žalobkyni, přičemž prohlašuje, že jí vozidlo bylo prodáno bez jakýchkoliv zatížení či závazků vůči třetím osobám, včetně celního dluhu (povinnosti uhradit dovozní clo), o čemž byla žalobkyně při prodeji informována a současně byla ubezpečena, že vozidlo bylo předloženo k celnímu řízení. Žalobkyně se na základě tohoto důkazu snaží vyvrátit úvahy správních orgánů o tom, že si měla být minimálně vědoma v okamžiku získání (přijetí) zboží, že nebyla splněna povinnost při jeho dovozu podle celních předpisů.
9. Správní orgány vychází při své úvaze z následujících skutečností. Z judikatury, na které odkazují obě strany (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 8 Afs 54/2013–55), vyplývá ve vztahu k obdobné dřívější právní úpravě, že kvalifikace „dlužníka“ celního dluhu vyžaduje, aby osoba, která získala či držela zboží, jenž bylo předmětem protiprávního vstupu, si byla nebo měla být vědoma, že vstup zboží je protiprávní s tím, že celní orgány musí prokázat, že si celní dlužník byl vědom protiprávního jednání nebo alespoň se musel nacházet v takové situaci, že se lze důvodně domnívat, že o tom vědět mohl a měl.
10. Žalovaný vycházel z písemných podkladů, které jsou obsahem správního spisu, přičemž z nich dovodil, že vozidlo bylo prodáno a v technickém průkazu nebyl uveden český majitel. Vozidlo bylo vyvezeno ze Švýcarska zjednodušeným postupem, který nevyžaduje podání vývozního celního prohlášení, tedy formální zahájení celního režimu, jehož ukončení je závislé na předložení zboží celnímu úřadu určení na celním území Unie. Žalobkyně bez předložení dokladu prokazujícího úhradu celního dluhu nemohla vědět, zda je zjednodušený celní režim řádně ukončen, přičemž je všeobecně známou skutečností, že úhradu celního dluhu je možné snadno prokázat dokladem o jeho zaplacení. Žalovaný dospěl k závěru, že na základě těchto skutečností lze jednoznačně dovodit, že žalobkyně měla vědět v okamžiku získání vozidla o tom, že došlo k porušení celních předpisů. Pokud si žalobkyně pořizovala automobil ze Švýcarska, měla si splnění povinnosti podle celních předpisů prověřit. Žalovaný uvedl, že akceptuje, že žalobkyně mohla být ujištěna panem Š. ve smyslu jeho prohlášení, ovšem měla požadovat předložení celního prohlášení jako dokladu o zaplacení celního dluhu a nikoliv se spokojit s pouhým čestným prohlášením, které má povahu pouze tvrzení prodávajícího. Podle názoru žalovaného v dané věci absentuje přesvědčivý důvod, na jehož základě se žalobkyně mohla legitimně domnívat, že celní dluh byl uhrazen. Z technického průkazu předmětného vozidla vyplývá, že nebylo registrováno v České republice na žádného předchozího majitele a poslední zaznamenanou skutečností bylo vystoupení vozidla z celního území Švýcarska na základě zjednodušeného postupu pro vývoz osobních automobilů. Toto dokládá, že se zboží nacházelo v režimu pro vývoz

osobních automobilů a o jeho ukončení nebyl předložen žádný doklad. Pořízení automobilu, které je v rámci trhu Evropské unie pod značnou úrovní dohledu, nemůže být porovnáváno s pořízením jakéhokoliv běžně dováženého zboží. Zboží bylo pořízeno od subjektu, který zcela jistě není známým nebo zavedeným prodávajícím v České republice. Žalobkyně měla vznést požadavek na doložení uhrazení celního dluhu již jen proto, že je na smluvních stranách, aby prověřovali splnění smluvních podmínek protistranou.

11. Krajský soud k řešené námitce uvádí, že tyto závěry žalovaného (ohledně toho, zda si žalobkyně měla být vědoma při získání/přijetí zboží, že nebyla splněna povinnost podle celních předpisů ve smyslu uhrazení dovozního cla) vychází ze získaných podkladů, které žalobkyně nezpochybňuje. Tato úvaha nevybočuje z mezí logiky, je přesvědčivá a soud s ní souhlasí. V dané věci bylo na žalobkyni, aby pokud nakupuje hodnotné zboží (automobil), o němž měla shora poukazované informace vyplývající z technického průkazu, přičemž se v případě prodávajícího nejednalo například o zavedeného obchodníka prodávajícího automobily ze Švýcarska, aby při prodeji vozidla požadovala od prodávajícího doklad, že došlo k uhrazení dovozního cla. Nad rámec úvahy uvedené v napadeném rozhodnutí soud poznamenává, že není možno ani zjistit, na základě jakých skutečností S. Š. prohlásil, že při dovozu vozidla bylo uhrazeno clo (podle vyjádření žalobkyně S. Š. nebyl jeho přímým dovozcem). Uvedená žalobní námitka není důvodná.
12. Žalobkyně dále namítá, že v platebním výměru absentuje jakékoliv odůvodnění ve vztahu k vyměřené dani z přidané hodnoty, přičemž definice celního dluhu podle celního kodexu (článek 4 bod 9) v sobě uvedenou daň ani jinou daň nezahrnuje. Prvostupňové správní rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Žalobkyně dále namítá, že vznik povinnosti zaplatit DPH, jakož i určení osoby povinné daň zaplatit, je třeba posuzovat podle ZDPH. Daň měla být na základě ust. § 23 odst. 1 písm. d) citovaného zákona vyměřena R. Š., jenž zboží na území České republiky dovezl, případně je povinen zaplatit daň S. Š. Podle získaných informací celní úřad vyměřil R. Š. ve vztahu k vozidlu DPH platebním výměrem, přičemž dochází k jejímu splácení. K tomuto žalobnímu bodu sděluje soud následující.
13. Ve vztahu k námitce nepřezkoumatelnosti prvostupňového správního orgánu soud uvádí, že toto rozhodnutí tvoří s žalobou napadným rozhodnutím žalovaného jeden celek. Žalovaný jakožto odvolací správní orgán měl možnost prvostupňové rozhodnutí doplnit. V rámci žalobou napadeného rozhodnutí konstatoval, že v platebním výměru nebylo explicitně vyjádřeno, proč celní úřad považoval za důvodné vyměřit žalobkyni DPH. Žalobou napadené rozhodnutí dále uvádí, že celní orgány provádí správu DPH při dovozu zboží v souladu s ust. § 93 ZDPH, přičemž v tomto ustanovení zákona je uvedeno, že celní orgány při správě daně z přidané hodnoty postupují podle právních předpisů, které upravují správu cel; celní úřad byl proto povinen DPH vyměřit, neboť aplikoval celní kodex, respektive celní zákon. Celní kodex nijak pojmově neukotvuje instituty tuzemských daní, pouze je chápe v rámci dovozu či vývozu zboží jako součást institutu celního dluhu; proto lze odůvodnění napadeného rozhodnutí správního orgánu prvého stupně zabývající se celním dluhem vztáhnout na DPH. Na základě uvedených skutečností došlo také k vyměření celního dluhu vícero daňovým subjektům, což je umožněno zněním § 24 celního zákona ve spojení s čl. 79 odst. 3, 4 celního kodexu.
14. Krajský soud v Brně k dané námitce uvádí, že žalobcem poukazovaný čl. 4 celního kodexu se týká problematiky celního území, definici celního dluhu obsahuje ustanovení čl. 5, odst. 18, který uvádí, že celním dluhem se rozumí povinnost osoby zaplatit částku dovozního

nebo vývozního cla, které se podle platných celních předpisů vztahuje na konkrétní zboží. Celní dluh při dovozu je pak upraven v hlavě třetí, kapitole první, oddílu prvním v čl. 77–80 kodexu, přičemž v čl. 79 odst. 3 písm. c) (jak již bylo shora citováno) je upraveno, že v případech uvedených v odst. 1 písm. a) a b) je dlužníkem každá osoba, která získala nebo držela dotyčné zboží a v okamžiku získání nebo přijetí zboží si byla nebo měla být vědoma, že nebyla splněna povinnost podle celních předpisů.

15. Podle ust. § 23 odst. 1, písm. d) ZDPH platí, že zdanitelné plnění je uskutečněno a povinnost přiznat nebo zaplatit daň při dovozu zboží vzniká odnětím zboží, které není zbožím Evropské unie, celnímu dohledu. Ve smyslu tohoto ustanovení ZDPH je povinnost přiznat a zaplatit daň navázána na porušení podmínek nebo povinností při dovozu zboží, přičemž je nutné použít čl. 79 celního kodexu. V dané věci prvostupňové správní rozhodnutí i žalovaný správně poukázali na ust. § 23 odst. 1, písm. d) ZDPH, neboť byly porušeny celní předpisy při dovozu předmětného zboží, přičemž došlo k odnětí zboží celnímu dohledu. V případě nezákonného dovozu zboží je správcem daně z přidané hodnoty celní úřad, který vyměří tuto daň. Žalovaný i celní úřad po právu postupovali při správě DPH podle stejných právních předpisů jako při správě cla a při správě DPH aplikovali ustanovení příslušných celních předpisů (čl. 79 kodexu) jako při správě cla. Zákon o dani z přidané hodnoty v ust. § 23 odkazuje na použití celních předpisů, přičemž v nich je stanoven nejen okamžik vzniku dluhu, ale i osoba dlužníka (čl. 79 odst. 3, písm. c) celního kodexu). Jak bylo shora uvedeno, krajský soud souhlasí s názorem správních orgánů, že žalobkyně je celním dlužníkem ve smyslu posledně citovaného článku kodexu. I v nyní projednávané věci tak platí, že daň z přidané hodnoty sleduje z vůle českého zákonodárce při dovozu a vývozu zboží osud cla (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2010, č. j. 7 Afs 40/2010–76). Žalobkyni poukazované ust. § 108, odst. 5, písm. c) ZDPH, které uvádí, že zaplatit daň je povinná osoba, u které vzniká povinnost zaplatit daň podle § 23 odst. 1, písm. d) z pohledu shora uvedené argumentace ve prospěch žalobkyně nesvědčí.
16. K námitce, že celní úřad vyměřil DPH i panu R. Š. a z jeho strany dochází ke splácení, soud souhlasí s vyjádřením žalovaného, že znění čl. 79 celního kodexu předpokládá, že celní dluh vzniklý nesplněním povinností nebo podmínek je možné vyměřit všem osobám označeným v čl. 79 odst. 3 písm. c) kodexu; jde o tentýž celní dluh vyměřený samostatnými rozhodnutími solidárním dlužníkům, přičemž se nejedná o izolovanou (novou) platební povinnost. Uvedená žalobní námitka není důvodná.
17. Žalobkyně dále namítala porušení zákazu dvojího zdanění a dále, že postupem správních orgánů došlo ke znevýhodnění žalobkyně. K této námitce i k odkazům žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 16/2007–87 ze dne 26. 4. 2007 a nálezy Ústavního soudu II.ÚS 669/02 ze dne 4. 4. 2005 krajský soud uvádí, že Nejvyšší správní soud řešil skutkově i právně odlišnou věc – tamní žalobce namítal nesprávné dvojí zdanění jednoho a téhož příjmu a Nejvyšší správní soud řešil otázku, zda lze ust. § 23 odst. 4, písm. d) zákona o daních z příjmů aplikovat také na případ, kdy do základu daně z příjmů byla poplatníkem zahrnuta nesprávně částka připadající na jím do státního rozpočtu odvedenou daň z přidané hodnoty, tedy částka poplatníkem zahrnutá do zdanitelných příjmů nad rámec zákona. Pokud jde o poukazovaný nálezy Ústavního soudu, je v něm mj. vysloveno, že při ukládání a vymáhání daní podle zákona je nutno šetřit podstatu a smysl základních práv a svobod; i v uvedeném případě Ústavní soud rozhodoval skutkově a právně odlišnou věc. V nyní projednávané věci se nemůže jednat o porušení zákazu zásady dvojího zdanění, neboť jak je shora vysvětleno, správní orgány měly oprávnění vyměřit v samostatných řízeních celní

dluh všem osobám, jenž jsou uvedeny čl. 79 odst. 3, písm. c) celního kodexu. Tyto osoby jsou zároveň v postavení solidárně zavázaných dlužníků. Nejedná se tedy o případ zajištění platby daně dvakrát. K řešení obdobné odolací námítky žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl odkaz na čl. 84 celního kodexu, v němž je stanoveno, že odpovídá-li za zaplacení částky dovozního nebo vývozního cla odpovídající jednomu celnímu dluhu více osob, odpovídají společně a nerozdílně za zaplacení uvedené částky. V dané věci jde o jeden celní dluh, za jehož zaplacení odpovídá společně a nerozdílně více osob, jenž splňují podmínky ve smyslu čl. 79, odst. 3, písm. c) celního kodexu.

18. Žalovaný správně poukázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2013, č. j. 2 Afs 54/2012–236, jenž na základě obdobné právní úpravy dovodil, že celní orgán coby věřitel není při výběru dlužníka vázán úvahami o tom, kdo ze solidárních dlužníků nese vinu na odnětí zboží celnímu dohledu či v jaké míře se na něm každý z nich podílel; volba celního úřadu je vedena pouze snahou o to, aby celní dluh byl uhrazen včas a řádně; solidarita dlužníků má celnímu orgánu usnadňovat vyměření celního dluhu; aby pravděpodobnost, že celní dluh bude uhrazen, byla co nejvyšší a postup při určování osoby povinné k jeho úhradě byl co možná nejsnazší, je pasivní solidarita stanovena přímo zákonem. Žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí dále uvedl, že vyměřenou částku splácí žalobce společně a nerozdílně s dalšími subjekty a není pouze na něm, aby uhradil vzniklý celní dluh. Žalovaný rovněž správně odkázal na ust. § 24 celního zákona, upravující solidární odpovědnost za celní dluh.
19. Prvostupňový správní orgán ani žalovaný nepochybili, pokud vedli u všech dlužníků samostatná řízení. Jak již bylo vysvětleno, jedná se o vyměření jednoho celního dluhu, který však byl po právu předepsán solidárním dlužníkům. Správní orgány žalobkyní namítaným postupem neporušily žádnou zákonnou povinnost. Žalovaný v napadeném rozhodnutí mj. uvedl, že žalobkyně má možnost ztotožnit zbývajících solidárních dlužníků, například prostřednictvím práva na informace o stavu části osobního daňového účtu evidovaného pod jedním variabilním symbolem, přičemž započtení splátek probíhá podle ust. § 152 a násl. daňového řádu. Jak dále doplnil žalovaný, splácení vyměřeného dluhu společně a nerozdílně je zajištěno evidováním nedoplatku pod jedním variabilním symbolem. Jak správně uvádí žalovaný, co se samotného rozlišení splátek ostatních solidárních dlužníků týká, pro řízení není podstatné, kdo z nich vyměřený celní dluh uhradí nebo jakým poměrem; správce daně pouze dbá o to, aby celní dluh byl skutečně uhrazen; pokud by žalovaný měl žalobkyni vyjít vstříc a informovat ji o tom, jak jsou rozloženy splátky ostatních solidárních dlužníků, musel by jí zpřístupnit obsah jejich osobního daňového účtu, což je rozporné se zásadou mlčenlivosti a navíc v dané věci nedůvodné. Žalobkyní namítaným postupem nedošlo k jejímu znevýhodnění vůči jiným daňovým subjektům.
20. Žalobkyně dále namítala, že u ní vyvolává pochybnosti postup celního úřadu, který ve vztahu k žalobkyni nařídil dne 23. 5. 2023 daňovou exekuci příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb exekučním příkazem, přičemž následně bylo vydáno usnesení o zastavení daňové exekuce s odůvodněním, že se šetří skutečnosti rozhodné pro zastavení daňové exekuce nebo vyloučení předmětu exekuce ze soupisu věcí nebo podmínky pro posečkání úhrady nedoplatku; žalobkyně je přesvědčena, že k zastavení daňové exekuce došlo právě v důsledku částečných úhrad ze strany R. Š., neboť si celní úřad zřejmě uvědomil, že nemůže postihnout exekucí celní dluh v plné výši; žalobkyně měla několik dní na svém bankovním účtu blokovanou částku ve výši 114 183 Kč. K této námitce soud uvádí, že se jedná o námitku směřující do exekučního řízení, které nemůže mít ve vztahu k zákonnosti

žalobou napadeného rozhodnutí vliv (soud proto také neprovedl k důkazu žalobkyní předložené rozhodnutí celního úřadu o zastavení daňové exekuce). Otázka, jakým způsobem správce daně přistupuje ke splátkám hrazeným R. Š., není rovněž z pohledu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí podstatná. Jak správně uvádí žalovaný ve svém vyjádření, správce daně nezohledňuje, který z dlužníků zaslal finanční prostředky jako první, případně komu bylo z dlužníků umožněno posečkání se splácením dluhu. Uvedená žalobní námitka není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

21. Krajský soud na základě výše uvedených skutečností a úvah neshledal žalobu důvodnou, proto ji postupem podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Soud žalobu zamítl jako nedůvodnou, proto žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak, jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, však žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly; proto mu je nelze přiznat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. 9. 2024

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu